

Kartläggning av en statskupp

Hur har man kunnat krossa en politisk process som skapade mer jämlikhet i Latinamerikas mest ojämlika land? Kanske finns svaret i själva frågan.

Den inhemska och den internationella högern kunde aldrig förlåta Evo Morales, en aymaraindian, som satte stopp för nyliberalismens härjningar. Han nationaliserade Bolivias naturresurser 1 maj 2006, bara tre månader efter att ha tillträtt. Han sammankallade en Grundlagsförsamling som gav rättigheter till den stora majoriteten som de aldrig tidigare haft, till ursprungsbefolkning och jordbrukare.

Därför genomfördes en statskupp när de kunde. De kunde för att tillräckligt många fel gjordes. För att en gynnsam miljö för kupp skapades, som Morales inte kunde vända.

Kuppen i Bolivia drar en linje inte mellan de som är antiimperialister eller inte, utan för de som är för demokrati eller inte. De senare försvarar sig med varje litet fel som Morales regering kan ha begått för att rättfärdiga kuppen mot demokratin.

Kuppen, genomförd av civila och polisen, med hjälp av de väpnade styrkorna, har bäddat för en våldsvåg utan motstycke. De bränner bostäder till anhängare av regeringspartiet MAS-IPSP, de kidnappar personer. Allt styrs av den rasistiska och reaktionära högern. Det är en statskupp, hur man än ser på det. Det finns inga förskönande omskrivningar.

När Eduardo Galeano skrev Latinamerikas historia så är det en historia om plundring av dess naturresurser. Det känns överflödigt att framhålla att det också är en historia av inblandning från USA på sin bakgård. Inblandning genom statskupper, men också genom mekanismer för dominans, typ de Amerikanska Staternas Organisation, OAS.

Ett OAS som har direkt ansvar för kuppen, inte bara genom sin underlåtenhet, utan för sina aktioner. Det manipulerar den inhemska och internationella opinionen utan att visa ett enda bevis på fusk, enbart oegentligheter. Sådana finns i alla valprocesser. Och som inte skulle ändrat det slutgiltiga resultatet: Evo Morales från MAS med mer än 10 procents skillnad före Carlos Mesa. Vid tillfälle måste det undersökas vem som var ansvarig i Bolivias regering som accepterade en revision från OAS och dess chef Almagro. Det är detsamma som USA:s Utrikesdepartement. Det i en situation när den latinamerikanska integrationen backar då USA:s lokala logoknektar förstört Unasur och tömt CELAC på innehåll.

Det råder inget som helst tvivel om den roll som USA spelat. Trots att USA:s ambassadör utvisats, liksom DEA (USA:s så kallade knarkbekämpningsbyrå) och USAID (på grund av tidigare kuppöversök) så arbetade CIA inifrån USA:s ambassad i La Paz. Under senare år har de lyckats splittra sociala rörelser i olika delar av landet.

Det är nödvändigt att här erkänna Evo Morales storhet och ledarskap då han föredrog att avgå före en process med stor blodsutgjutelse, vilket var vanligt före 2006 (när Morales blev president). Det är ingen tillfällighet att denna politiska kris inte åstadkommit ett enda dödsfall på grund av regeringens agerande (medan Morales var president). Det i motsats till det som sker i Chile, Ecuador, Honduras eller Haiti. I dessa fall i tystnad med OAS medverkan.

En Evo som föredragit att gå i asyl i Mexiko när han hade kunnat förskansa sig i Chapare och lett motoffensiven i det maktvakuum som öppnats i ett Bolivia utan regering, utan sammanträde i Parlamentet för att välja en tillfällig president. MAS har 2/3 av platserna i parlamentet. Utan någon nationell oppositionsledare, bortsett från några regionala sådana och när motståndet mot kuppen fortsätter att växa, framförallt från motståndskärnan El Alto.

Motsättningarna mellan en heterogen opposition, armén, polisen och den ekonomiska eliten kommer inom kort att visa sig öppet. Intressena bakom kuppen måste avslöjas.

I denna epok av fake-news, där en statskupp rättfärdigas utan att någon, inklusive OAS, visat ett enda bevis på fusk, kommer det att finnas tid för att analysera de fel som Morales folkliga regering gjorde. Men nu är det tid för motstånd. Att skydda kamrater som förföljs för sina idéer och för att skapa en världsomfattande solidaritetsrörelse för den process av förändring som landets indianske president, antiimperialist, antikapitalist och antikolonialist ledde. Tid för att organisera ett inhemskt motstånd, som kommer att behövas under lång tid.

Och det behövs tid för att fundera kring varför en stark krigisk politisk, ekonomisk och mediestormakt (som USA) inte kunnat hindra den bolivarianska revolutionen i Venezuela. Där, trots alla misstag, har de lyckats att bygga inte bara en enhet mellan civila och militär, utan ett folk med kritisk medvetenhet och ett parti som varit nödvändig för den folkliga mobiliseringen.

Bolivia är inte Venezuela, inte heller den venezolanska förändringsprocessen. Men Evo är Chávez, han är Allende, han är Mandela. Han är var och en av alla de personer som kämpar för en bättre värld för social- och miljö rättvisa.

Vi är alla Evo

Katu Arkonada, baskisk-politisk analytiker. Cartografía de un golpe de Estado

Progreso Semanal 191113

https://progresosemanal.us/20191114/cartografia-de-un-golpe-de-estado/?fbclid=IwAR3w_imew7x605Pmlx1Kaq83aKwF6mcfZTm9bLeS2H5tB4f-zySy_UiTmU